

Oslo kommune
Oslo kommunes klagenemnd

Protokoll fra Oslo kommunes klagenemnds møte

tirsdag 21. januar 2020 kl. 16.30

<u>Sak 1</u>	19/02299-2	Klage over godkjenning av avkjørselsplan - Steingrims vei 13 C (201906960)	1
<u>Sak 2</u>	19/02306-2	Klage – Avslag på krav om tilbakebetaling av renovasjonsgebyr – Roseveien 2A (201900318)	2
<u>Sak 3</u>	19/02318-2	Klage - Vedtak om flytteplikt etter veglova § 32 og ledningsforskriften § 16 (201904357) - Hafslund Nett AS	4
<u>Sak 4</u>	20/00071-2	Klage over vedtak om avslag på beboerkort - Bydel Nordre Aker (20/920)	9
<u>Sak 5</u>	18/01855-14	Krav om dekning av sakskostnader etter omgjort vedtak i Oslo kommunes klagenemnd - Tilbakekall av drosjeløyve og reservedrosjeløyver (201802491)	10
<u>Sak 6</u>	19/01619-8	Krav om sakskostnader etter endring av vedtak til gunst for klager (201806846)	13
<u>Sak 7</u>	19/02307-2	Klage - Vedtak om avslag på drosjeløyve (201906381)	14
<u>Sak 8</u>	19/02363-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Bjerke (19/10077) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	16
<u>Sak 9</u>	20/00030-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Alna (19/10098) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	16
<u>Sak 10</u>	20/00052-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Stovner (19/10035) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	16
<u>Sak 11</u>	19/02365-2	Klage - Avslag på søknad om bytte av kommunal bolig - Bydel Nordstrand (19/10072) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	16
<u>Sak 12</u>	19/01988-6	Klage - Søknad om dagtilbud på dagsenter - Bydel Gamle Oslo (201903506) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	16

<u>Sak 13</u>	19/02325-2	Klage - Kommunalt frikort (19/10042) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	17
<u>Sak 14</u>	20/00084-1	Protokoll fra Oslo kommunes klagenemnds møte 21. januar 2020	17

Til stede:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Lukket møte. Sakene 8-13 ble behandlet i lukket møte jf. Kommuneleien § 11-5 andre ledd.

[19/02299]

Sak 1 Klage over godkjenning av avkjørselsplan - Steingrims vei 13 C (201906960)

Sendt til sakens parter og faglig sekretariat.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 1

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Votering:

Anbefaling fra sekretariatet ble enstemmig vedtatt.

Etter dette er Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda viser innledningsvis til at det hører under byggesaksbehandlingen å avgjøre hvorvidt eiendommen har tilstrekkelig adgang til å kunne bebygges, jf. plan- og bygningsloven § 27-4. Klagenemnda er ikke delegert myndighet til å behandle de deler av klagen som omhandler forhold etter plan- og bygningsloven.

Når det gjelder den tekniske utformingen av avkjørselen viser klagenemnda til at det er en forutsetning for å anlegge ny avkjørsel til offentlig vei fra en eiendom at denne er godkjent av vedkommende vegmyndighet, jf. veglova §§ 40 - 43. Krav til den tekniske utformingen på en avkjørsel er fastsatt i forskrift av 16.07.1964 nr. 3905 om alminnelige regler om bygging og vedlikehold av avkjørsler fra offentlig veg. Forskrift er gitt med hjemmel i vegloven § 43 1. ledd første pkt. Oslo kommune har også en egen veileder for krav til avkjørsel i ytre og indre sone, datert 10.09.2012.

Plan- og bygningsetatens to vedtak av 20.09.2019 om godkjenning av avkjørselsplan, opprettholdes. Klagenemnda viser til at avkjørselen er utformet i samsvar med Oslo kommunes veileder for avkjørsel i ytre sone, herunder siktkrav. Klagenemnda legger derfor som Plan- og bygningsetaten til grunn at gjeldende krav etter veglova §§ 40-43 hva gjelder trafiksikkerhet er oppfylt.

Plan- og bygningsetatens vedtak vedrørende avkjørselsplan opprettholdes med dette.

[19/02306]

Sak 2 Klage – Avslag på krav om tilbakebetaling av renovasjonsgebyr – Roseveien 2A (201900318)

Sendt til sakens parter og faglig sekretariat.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 2

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Votering:

Anbefaling fra sekretariatet ble enstemmig vedtatt.

Etter dette er Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter, jf. fvl. § 34. Nemnda skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Renovasjonsetatens vedtak av 26.11.2018 om ikke å foreta tilbakebetaling av renovasjonsgebyr til Kethees Eiendom AS vedrørende Roseveien 2A.

Klager er fakturert for 1 ekstra avfallsbeholdere fra juni 2012, men mener denne ikke har vært satt opp av Renovasjonsetaten.

Innledningsvis påpekes at saken ikke er vurdert i forhold til foreldelseslovens bestemmelser. Klagenemnda vil således først vurdere saken i lys av den ulovfestede læren om retten til å kreve tilbakebetaling. Deretter vurderes spørsmålet om foreldelse.

Condictio indebiti

Spørsmålet om tilbakebetaling i det hele tatt skal skje, kan ikke avgjøres med henvisning til en konkret lovbestemmelse. Den ulovfestede læren om retten til å kreve tilbakebetaling gir anvisning på en konkret vurdering av hver sak under hensyn til et rimelig utfall, jf. Rt. 1985 s. 290.

Etter læren om conditio indebiti skal det foretas en konkret helhetsvurdering, der det særlig er to hensyn som må avveies mot hverandre. På den ene siden hensynet til at betalingsmottakeren skal kunne innrette seg i tillit til at endelig betaling har skjedd, og på den annen side korreksjonshensynet – hensynet til å rette opp feil betaling.

Relevante momenter er blant annet partenes subjektive forhold, i hvilken grad mottakeren har innrettet seg, og hvem som er nærmest til å bære ansvaret for feilbetalingen. Videre tas det gjerne hensyn til partenes profesjonalitet, tidsforløpet, om det vil ramme mottageren hardt å måtte tilbakebetale mv. Klager opplyser å ha bestilt beholder i mai 2012, men bestrider at beholder er levert. Renovasjonsetaten opplyser å ha levert beholder i juni 2012, men mener den senere er kommet bort.

På bakgrunn av de vurderinger som må gjøres etter et rent conditio indebiti-grunnlag, antas det å være på det rene at det mest rimelige utfallet og dermed det riktige utfallet her er at kommunen tilbakebetaler gebyret som er beregnet for beholderen.

Det ulike styrkeforholdet mellom partene, og hvilken betydning det vil ha for abonnenten ikke å få restitusjon av beløpet i forhold til betydningen for kommunen, må også fremheves.

Det synes å være abonnentens manglende undersøkelse og dermed manglende avdekking av forholdet, som etaten fremhever som avgjørende for at beløpet ikke skal betales tilbake. Til dette kan det anføres at det var like nærliggende for kommunen å oppdage forholdet, noe de også til slutt gjorde.

Klagenemnda er derfor kommet til at det er grunnlag for tilbakebetaling av beløpet som er beregnet i gebyr for den angjeldende avfallsbeholderen.

Foreldelse

Plikten til å tilbakebetale for mye betalt avfallsgebyr avbrytes av foreldelseslovens bestemmelser. Utgangspunktet er at krav eller deler av krav som er eldre enn tre år, er bortfalt grunnet foreldelse, jf. foreldelseslovens § 2. Dette skulle i denne saken tilsi at krav på tilbakebetaling av gebyr innbetalt før august 2015 er bortfalt som foreldet.

Hovedregelen i foreldelsesloven må imidlertid vurderes opp mot en unntaksbestemmelse i loven § 10 hvorved foreldelse først inntreffer etter 10 år. Det avgjørende moment i henhold til unntaksbestemmelsen blir om klager kunne/burde ha skaffet seg kunnskap om at avfallsgebyret var feil beregnet på et tidligere tidspunkt enn da klager fikk opplyst fra Renovasjonsetaten om grunnen til at hun hadde fått en beholder til på 660 liter (august 2018).

Klagenemnda viser til at det stilles strenge krav til å fravike fra lovens hovedregel, som er tre år. Videre anføres at vurderingene blir noe annerledes enn under en conditio indebiti-vurdering, idet det her legges større vekt på klagers undersøkelsesplikt. Det vises i den forbindelse til at klager i 2012 bestilte en beholder til. Klager hadde således en hvis oppfordring til å undersøke om bestillingen ble effektivert og om tilsendte fakturaer var i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Klagenemnda er etter dette kommet til at hovedregelen i foreldelsesloven ikke kan fravikes i denne saken. Klagenemnda er således kommet til at klager gis medhold i sin klage og at tilbakebetaling av feil beregnet avfallsgebyr gjøres i samsvar med foreldelseslovens hovedregel i § 2 (3 år).

[19/02318]

Sak 3 Klage - Vedtak om flytteplikt etter veglova § 32 og ledningsforskriften § 16 (201904357) - Hafslund Nett AS

Sendt til sakens parter og faglig sekretariat.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 3

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Votering:

Anbefaling fra sekretariatet ble enstemmig vedtatt.

Etter dette er Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om flytteplikt etter veglova § 32 og ledningsforskriften § 16. Hafslund Nett AS (HN) er stolpeeier, og ble pålagt å legge om eksisterende ledningsanlegg i luftheng, til bakkenett.

Det følger av veglova § 32 at infrastruktur som elektriske ledninger, herunder vann- og kloakkledninger mv. ikke uten løyve må «leggjast over, under, langs eller nærare offentleg veg enn 3 meter frå vegkant, målt vassrett».

Det er alminnelig akseptert at eldre infrastruktur som ligger innenfor veiområdet, ligger på løyve, selv om dette ikke kan dokumenteres. Partene er enige om at de ledningene som er omtvistet i saken, ligger innenfor veiområdet og ligger på løyve, og dermed er omfattet av bestemmelsene i veglova og ledningsforskriften.

Etter ledningsforskriften § 16 er ledningseier forpliktet til «for egen regning å foreta endringer på ledningsanlegg, eller fjerne ledningsanlegget, som følge av vegtiltak, dersom det er nødvendig av hensyn til veginteressen».

Klager skriver at de anser vedtaket som et pålegg om å ta kostnadene med flytting av dagens lavspennings luftledning langs Bygdøynesveien, samt reetablering av dette anlegget som jordkabler.

Videre anser klager vedtaket som et pålegg om flytting og omlegging av stikkledninger til grunneierne. I flytteprosjektet initiert av utbygger, har HN forutsatt at dersom disse stikkledningene skal kables, må enten grunneier eller utbygger ta merkostnadene med kablingen. Når det gjelder pålegg om flytting av stikkledninger til grunneierne, har BYM forklart at deres kommentar knyttet til leietakere og brukere av ledningsanlegget var ment som en opplysning og påminnelse, og ikke som et pålegg etter veglova (dok. 6). Denne anførselen kommenteres derfor ikke nærmere av klagenemnda.

Klager har pekt på at flytteprosjektet opprinnelig ble initiert av en henvendelse, som av HN ble oppfattet som et vanlig kundeinitiert prosjekt, og at det opprinnelig ble skissert en kostnadsdeling mellom utbygger og HN. Pålegget etter vegl. § 32, om at netteier skulle legge om til jordkabel for egen kostnad, kom først i ettertid. Klagenemnda kan ikke se at dette har relevans for hjemmelsspørsmålet etter vegl. § 32 og ledningsforskriften § 16. Nemnda forstår heller ikke klager slik at dette er en påstand knyttet til gyldigheten av vedtaket. Denne anførselen blir derfor heller ikke nærmere kommentert.

Hovedspørsmålet er etter dette om Bymiljøetaten kunne pålegge ledningsanlegget flyttet for ledningseiers kostnad.

Det er to vilkår som må være oppfylt for at ledningseier skal kunne pålegges flytting for egen kostnad etter ledningsforskriften § 16. Behovet for endringer i ledningsanlegget må oppstå *som følge av vegtiltak*, og endring/flytting må være *nødvendig av hensyn til veginteressen*.

Det første spørsmålet er om pålegget ble utløst *som følge av vegtiltak*.

For å svare på spørsmålet er det nødvendig å ta stilling til hva som ligger i begrepet *vegtiltak*. Det kan ikke leses ut av bestemmelsen et krav om at endringen må være *nødvendig* som følge av vegtiltaket, det er tilstrekkelig at endringsbehovet faktisk utløses av et vegtiltak. De to vilkårene «som følge av vegtiltak» og «nødvendig av hensyn til veginteressen», flyter imidlertid av naturlige årsaker noe over i hverandre, da begrepet *vegtiltak* tolkes i lys av begrepet *veginteressen*.

Vilkåret om at flytteplikten må oppstå som følge av vegtiltak, ble tatt inn i ledningsforskriften i 2018, for å avgrense mot endringsbehov som følger av arbeid på veg som primært gjelder andre hensyn enn selve veginteressen, som for eksempel vann- og avløpstiltak.

Da ledningsforskriften § 16 ble endret, ble det utarbeidet merknader til denne. På side 3 i merknadene beskrives begrepet vegtiltak slik:

«Med begrepet 'vegtiltak' forstås fysiske tiltak på vegen som er initiert av hensyn til veginteressen. Vegtiltak som kan begrunne flytting for egen kostnad vil f. eks. være tiltak som gjøres av hensyn til en betryggende trafikkavvikling eller drift og vedlikehold av vegen. Det vil ikke være et vegtiltak dersom arbeidene i vegen primært er utløst f. eks. av vann- og avløpstiltak.»

Klager anfører at det ikke er nødvendig å flytte luftledningen *som følge av vegtiltaket*. Klager mener at den reelle begrunnelsen for å kreve flytting av luftledningen, synes å være hensynet til områdets estetiske karakter. Klagenemnda mener at denne anførselen mer naturlig hører hjemme under spørsmålet om flytting var *nødvendig av hensyn til veginteressen*, og vil behandle denne anførselen der.

Det er rekkefølgebestemmelsene i reguleringsplan for Bygdøynesveien 15, S-4885, som danner grunnlaget for utbyggers forpliktelse til å opparbeide veien, og som dermed er bakgrunnen for at flytteplikten ble utløst. Det framgår av Bymiljøetatens vedtak at utbyggers rekkefølgekrav bestod i å opparbeide vei og fortau langs Bygdøynesveien i henhold til byggeplaner som skulle godkjennes av Bymiljøetaten.

Klagenemnda mener det er klart at opparbeiding av vei og fortau må være å regne som *vegtiltak*, og at flytteplikten ble utløst som følge av dette arbeidet.

Spørsmålet er etter dette om endringene på ledningsanlegget var nødvendige av hensyn til veginteressen, jf. lf. § 16 første ledd. Ifølge merknadene til bestemmelsen, må det gjøres en vurdering av forholdene på stedet, og det heter videre:

«Med 'veginteressen' menes vegmyndighetens ansvar for å planlegge, bygge, vedlikeholde og drifte offentlige veger, herunder arbeid med framtidige utvidelser av vegen, vegsikkerhet og ivaretagelse av allmenne ferdselsinteresser, veginteressen kan også omfatte andre hensyn enn bare vegmyndighetenes spesifikke sektorinteresse i den grad disse faller inn under formålsparagrafen i veglova § 1a.»

Etter veglova § 1 a er formålet med veglova:

«å trygge planlegging, bygging, vedlikehold og drift av offentlige og private vegar, slik at trafikken på dei kan gå på eit vis som trafikantane og samfunnet til ei kvar tid kan vere tente med. Det er ei overordna målsetting for vegstyresmaktene å skape størst mogleg trygg og god avvikling av trafikken og ta omsyn til grannane, eit godt miljø og andre samfunnsinteresser elles.»

Hva som er *veginteressen* kan med andre ord tolkes forholdsvis vidt. I Rettsdatas lov-kommentar til veglova § 1 a står det at «bestemmelsen tar sikte på å gi signal til saksbehandlerne i vegstaten og til omverdenen at vegmyndigheten i sitt arbeid ikke utelukkende skal ha vegmyndighetenes interesser for øye».

Klager anfører at det ikke er nødvendig å flytte luftledningen *som følge av vegtiltaket*. Klager mener at den reelle begrunnelsen for å kreve flytting av luftledningen synes å være hensynet til områdets estetiske karakter.

Klager mener videre at det ikke er nødvendig å flytte luftledningen for å gjennomføre tiltaket. I forhåndsvarselet viser BYM til trafikksikkerhetshensyn, men dette synes, etter klagers mening, å være knyttet til behovet for nye lysmaster som ikke berører luftledningen på vestsiden av veien.

Bymiljøetaten skriver i sin oversendelse til klagenemnda at de faser ut alle tremaster på grunn av trafikksikkerhet:

«Ved etablering av nye lysmaster til belysning skal det benyttes stålmaster som deformeres/knekker ved en eventuell påkjørsel. Dette reduserer kreftene i en påkjørsel og

bidrar til å redusere skadeomfanget. Dersom stålmaster blir påkjørt og knekker vil strømkabler og evt. andre type ledningsstrekk berøres og ødelegges, og dette kan forårsake større skader. Stålmaster er heller ikke dimensjonert for etablering av fellesføring (andre ledningsstrekk).»

Bymiljøetatens vurdering var på bakgrunn av dette at det, ut fra trafikksikkerhetshensyn, ikke ville være forsvarlig å etablere en stålmaster midt inne i et luftstrekk. Ved en påkjørsel ville stålmasteren kunne rive ned lufthengt ledningsstrekk, med blant annet strømførende ledninger.

Etaten beskriver videre at veien ble utvidet mot utbyggingsområdet, med opptil 45 cm (se dok. 11). Om tremastene ble stående, ville utvidelsen medføre at enkelte tremaster ville blitt stående helt inntil asfaltkanten, noe som i seg selv ville medført en betydelig trafikksikkerhetsrisiko. Dette ville også vanskeliggjort drift av veien i betydelig grad, herunder brøyting.

En av tremastene var opprinnelig bardunert inn på utbyggingsområdet (se bilder i dok 10b og 10d). Det var ikke plass til bardunen etter utbyggingen, og dette var en medvirkende årsak til at masten måtte fjernes. Etaten skriver at også dette er relatert til trafikksikkerheten på stedet.

Bymiljøetatens redegjørelse viser at det er relevante og vektige veghensyn – trafikksikkerhet og drift av veg – som ligger til grunn for flytteplikten. Klagenemnda kan ikke se at det er estetiske hensyn som ligger til grunn, slik klager har anført.

Klager har anført at det ikke er noen konflikt mellom luftledningen og tiltaket. HN mener at luftledningen ikke står i veien for selve vegtiltaket. Slik klager har skjønnet det, skal nytt fortau etableres på østsiden av veien, slik at luftledningen som er etablert på vestsiden av veien ikke blir berørt.

Klager kan ikke se at det i forhåndsvarselet eller i vedtaket er dokumentert noen årsakssammenheng mellom etablering av fortauet/de nye lysmastene, og behovet for å flytte luftledningen. Klager kan derfor ikke se at utløsning av flytteplikten for nettleiers kostnad er *nødvendig av hensyn til veginteressene*.

Bymiljøetaten har anført at det var nødvendig å flytte ledningene som følge av veitiltaket. Selv om utbygger ble pålagt å etablere fortau på motsatt side av veien, var det nødvendig å etablere en ny lysmast på strekningen for å opprettholde kravet til belysning. Etaten skriver at det tidlig i prosjektet ble klart at eksisterende stolper måtte flyttes som følge av veitiltaket. Det ble også tidlig klart at det ikke ville være mulig å opprettholde den opprinnelige stolpekonstruksjonen, hovedsakelig på grunn av at det ikke var praktisk mulig å forankre slike stolper etter veitiltaket.

Videre har Bymiljøetaten skrevet at stålmaster ikke er dimensjonert for etablering av fellesføring (andre ledningsstrekk). Klagenemnda mener at dette taler for at det var nødvendig av hensyn til trafikksikkerheten å flytte eksisterende luftstrekk og legge ledninger i bakken.

Klagenemnda mener at Bymiljøetaten har redegjort godt for at det var nødvendig å flytte ledningene på grunn av veginteressene. Nemnda mener at både trafikksikkerhet og drift av veien er vektige hensyn, som må sies å være i kjernen av begrepet veginteressene. Det er også godtgjort at det var *nødvendig* å flytte ledningsanlegget for å ivareta de ovennevnte hensynene. Klagenemnda viser til at de nye stålmasterne vanskelig kunne kombineres med lufthengt ledningsanlegg, og at det ville bli lite plass til eksisterende tremaster etter utvidelsen av vegen. Trafikksikkerhetshensyn nødvendiggjorde derfor flytting av kablene til bakken.

Bymiljøetaten har også anført at de mener hensynet til et godt bo- og ferdselsmiljø også i noen grad trekker i retning av at det var nødvendig å flytte eksisterende ledningsanlegg som følge av veginteressen. Klagenemnda er enig i at dette er hensyn som er relevante etter veglova § 1 a, selv om disse hensynene blir sekundære etter de ovennevnte hensynene til trafikksikkerhet og drift av vei.

Klagenemnda legger Bymiljøetatens faglige vurdering til grunn, og mener det er sannsynliggjort at det var nødvendig å flytte ledningene på grunn av arbeidet som skulle utføres, av hensyn til veginteressen.

Klager har sekundært anført at de uansett ikke vil være forpliktet til å dekke kostnadene med kablingen, da de ikke kan se at fordelene for veginteressen er klart større enn ulempene for HN, jf. ledningsforskriften § 16 andre ledd.

Etter ledningsforskriften § 16 andre ledd «kan ikke vegmyndigheten stille vilkår som i vesentlig grad vanskeliggjør eller øker kostnadene ved etableringen av ledningsanlegget, uten at fordelene for veginteressen blir klart større enn ulempene for ledningseier og berørte grunneiere og naboer».

Ledningsforskriften § 16 andre ledd regulerer adgangen til å fastsette tyngende vilkår av hensyn til veginteressen, når det er gitt pålegg om fjerning av anlegg i medhold av første ledd. Bestemmelsen skal, ifølge merknadene, sikre at flyttingen ikke blir en urimelig økonomisk belastning for ledningseier, sett hen til at hun fra før har hatt ledningsanlegg på stedet:

«Bestemmelsen kommer til anvendelse der det er mulig med alternative plasseringer eller der vegmyndigheten vurderer å stille krav til det nye ledningsanlegget som i vesentlig grad vanskeliggjør eller øker kostnadene ved reetableringen av ledningsanlegget.»

I merknadene fremheves, som eksempel, problemstillingen om vegmyndigheten kan kreve at et ledningsanlegg i luftspenn må bygges om til et jordkabelanlegg. Dersom vegmyndigheten skal kunne stille vilkår om slik kabling, må fordelene for veginteressen være klart større enn ulempene for ledningseier og andre berørte:

«I interesseavveiningen må vegmyndigheten ta i betraktning om det er vegmyndighetens spesifikke sektorinteresse eller andre hensyn som begrunner vilkåret. (...) Vegmyndigheten kan f.eks. ikke kreve jordkabling av et luftspenn dersom det utelukkende er av estetiske hensyn eller av hensyn til et ønske om samordning av infrastruktur.»

Klagenemnda viser til ovennevnte vurdering av hvilke hensyn som er ivare tatt ved utføring av tiltaket, og mener at hensynene til trafikksikkerhet og drift av vei er klart innenfor vegmyndighetens sektorinteresse.

Bymiljøetaten har vist til at ledningseier ikke lenger kunne opprettholdt sitt anlegg slik det tidligere så ut, og at eneste alternativ til flytting ville vært pålegg om å fjerne anlegget. BYM viser videre til at utbygger hadde lagt til rette for flyttingen av anlegget, slik at ledningseiers økonomiske belastning i dette tilfellet ble kraftig redusert.

Slik klagenemnda forstår det, vil generell omlegging til stålmaster føre til at ledninger i stadig mindre grad vil kunne etableres som luftstrekk, grunnet stålmasterenes kapasitet. Dette taler etter nemndas syn for at ledningseiere må akseptere vilkår om jordkabling for å kunne legge ledninger langs offentlig vei. Selv om dette ikke i seg selv taler for at slik jordkabling skal

kunne pålegges for ledningseiers kostnad alene, mener nemnda at vilkåret etter § 16 andre ledd er oppfylt i dette tilfellet.

Klagenemnda har allerede vist til at det er sentrale sektorinteresser som begrunner flytteplikten, og at ledningseiers kostnad i dette tilfellet var kraftig redusert.

Det skal også legges vekt på hensynet til andre berørte. Ettersom det uansett ble utført byggearbeid på den aktuelle strekningen, og opparbeiding av vei og lysanlegg til standard må antas å gi naboer en bedre situasjon på sikt, kan ikke nemnda se at hensynet til grunneiere eller naboer taler mot vilkåret om at kablene skulle legges i bakken.

Klagenemnda kan etter dette ikke se at vilkår om å legge kablene i bakken i vesentlig grad har vanskeliggjort eller økt kostnadene ved etableringen av ledningsanlegget. Nemnda mener uansett at fordelene for veginteressen er klart større enn ulempene for ledningseier og berørte grunneiere og naboer.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge

[20/00071]

Sak 4 Klage over vedtak om avslag på beboerkort - Bydel Nordre Aker (20/920)

Sendt til sakens parter og faglig sekretariat.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 4

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Votering:

Anbefaling fra sekretariatet ble enstemmig vedtatt.

Etter dette er Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Klagefristen er 3 uker fra da parten mottok underretting om vedtaket, jf. beboerparkeringsforskriften § 10, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd. Vedtak om avslag ble fattet den 23.10.2019. Klagen ble fremsatt samme dag, og er rettidig fremsatt. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 23.10.2019 om avslag på søknad fra Christine Therese Vistung om beboerkort i sone G. Forskrift om beboerparkering, Oslo kommune, fastsetter i § 5 vilkår for innvilgelse av beboerparkeringstillatelse. Det stilles krav til både bosted og til kjøretøy. Begge må være oppfylt for at beboerkort kan innvilges.

I denne saken er spørsmålet om kjøretøyet det søkes om parkeringstillatelse for, fyller kriteriene i beboerparkeringsforskriften § 5 bokstav b fjerde ledd. Forskriften fastsetter at det ikke gis tillatelse til «bobiler, campingvogner, tilhengere eller kjøretøy med totalvekt over 3,5 tonn». Klagenemnda bemerker at vilkårene er alternative, og hver for seg grunnlag for avslag på søknad om beboerkort. Det er i denne saken tale om et kjøretøy som er registrert som tilhenger. Kjøretøyet oppfyller altså ikke kriteriene fastsatt i § 5. Videre finne klagenemnda det nødvendig å bemerke at kjøretøyets vekt er uten betydning dersom kjøretøyet vurderes som en tilhenger.

For ordens skyld legger klagenemnda til at kjøretøyet det søkes om tillatelse for i denne saken, også må regnes som en campingvogn i henhold til forskriften, grunnet sin innredning. Klager vil derfor heller ikke kunne tildeles beboerkort på dette grunnlaget.

Klagenemnda har merket seg at klager har anført at hun kun trenger beboerparkering frem til kjøretøyet er solgt. Klagenemnda finner imidlertid ikke å kunne tillegge denne anførselen vekt, da beboerparkeringsforskriften ikke åpner for skjønnsmessige vurderinger. Det er følgelig ikke anledning til å innvilge parkeringstillatelse for kjøretøy som ikke fyller kriteriene i § 5 bokstav b) fjerde ledd.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[18/01855]

Sak 5 Krav om dekning av sakskostnader etter omgjort vedtak i Oslo kommunes klagenemnd - Tilbakekall av drosjeløyve og reservedrosjeløyver (201802491)

Sendt til sakens parter og faglig sekretariat.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 5

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Votering:

Anbefaling fra sekretariatet ble enstemmig vedtatt.

Etter dette er Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Det tilkjennes delvis dekning for sakskostnader.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som partene kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av dem.

Krav om dekning av sakskostnader ble fremmet den 23.5.2019, og er innenfor fristen, jf. forvaltningsloven § 36.

Saken gjelder krav om dekning av sakskostnader etter at Oslo kommunes klagenemnd omgjorde vedtak om tilbakekall av drosjeløyve den 7.5.2019.

Det følger av forvaltningsloven § 36 at en part i saken skal tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, når et vedtak blir endret til gunst for parten. Etter klagenemndas vurdering reiser saken spørsmål om det er grunnlag for avkortning av sakskostnadskravet.

Grunnvilkåret i § 36 om at vedtaket må være «endret til gunst» for parten er oppfylt ved at klagenemnda omgjorde tilbakekallsvedtaket den 7.5.2019.

En part har etter dette krav på å få dekket «vesentlige kostnader som har vært nødvendige». I denne saken har Laland v/ advokat Christensen fremmet et sakskostnadskrav på kr. 121.613.

Klagenemnda finner at vilkåret om at kostnadene må ha vært «vesentlige» og «nødvendige», anses oppfylt. I denne saken kreves det dekning for kostnader knyttet til advokatbistand, og ut fra sakens kompleksitet, anses det nødvendig for parten å benytte seg av advokat.

Imidlertid er klagenemnda kommet til at klagenemndas opprinnelige vedtak skyldes «partens eget forhold», og at han derfor ikke har rett til å få dekket hele sakskostnadskravet.

Retten til dekning av sakskostnader kan avskjæres i saker der endringen skyldes at det er kommet nye faktiske opplysninger. Dette gjelder særlig i tilfeller hvor en part har gitt ufullstendige eller uriktige opplysninger før det opprinnelige vedtaket ble truffet. Klagenemnda bemerker at det forhold at endringen skyldes nye opplysninger, ikke gir noe automatisk grunnlag for å nekte dekning. Forvaltningen har en plikt til å påse at saken er så godt opplyst som mulig før vedtak treffes, jf. forvaltningsloven § 17. Det er først i tilfelle der det er på det rene at førsteinstansen har etterlevd sin plikt til å innhente opplysninger til bruk i saksbehandlingen, at det kan legges til grunn at forholdene ligger utenfor forvaltningens kontroll, med den følge at sakskostnader kan nektes.

Klagenemnda viser til at det her må ses hen til om parten har gitt nødvendige opplysninger til å opplyse faktum i saken. Videre må dette vurderes opp mot forvaltningens plikt til å sørge for at saken er forsvarlig utredet.

Av klagenemndas vedtak av 27.11.2018 fremgår følgende:

«(..) Tilsvarende arbeidsavtaler foreligger ikke for de to øvrige ansatte som ifølge klager jobber med drift. Jon Engh (100 %), og John Joachim Laland (40 %). Disse er ifølge Aa-registeret ansatt som taxisjåfører. I fravær av kontrakter som bekrefter at disse utfører driftsoppgaver, finner ikke sekretariatet å kunne tillegge denne påstanden mye vekt.»

Klagenemnda mener at arbeidskontraktene som ble fremlagt i anledning rettssaken, var avgjørende bevis for at klagenemnda omgjorde tilbakekallsvedtaket. Dette fremgår også uttrykkelig av nemndas vedtak av 7.5.2019: *«Det er altså det nye bevisbildet som er avgjørende for at klagenemnda nå mener at Bymiljøetatsens vedtak om tilbakekall av drosjeløyve må omgjøres.»*

Videre mener klagenemnda at forvaltningen har oppfylt sin plikt til å sørge for at saken er forsvarlig utredet. I sin kommentar til varsel om tilbakekall skriver advokat Christensen at opplysningene fra Arbeidstakerregisteret ikke var korrekt. I en e-post av 15.9.2017 ba Bymiljøetaten om å få oversendt arbeidsavtalene til alle drosjesjåførene som var ansatt hos Laland. Bymiljøetaten mottok bare kontrakten til Bjørn Snedsbøl, som fungerte som daglig leder. Arbeidskontrakter er ikke noe forvaltningen har tilgang til, og klagenemnda mener derfor at klager må bidra med de opplysningene som etterspørres.

Advokat Christensen har anført at arbeidskontraktene ikke var tilgjengelig under forvaltningsrunden. Klagenemnda viser her til at arbeidskontraktene ble henholdsvis signert 1.6.2013 og 1.3.2014. Klagenemnda mener at klager ble gitt god tid til å kommentere faglig sekretariats innstilling før klagenemnda fattet det første vedtaket den 27.11.2018.

Klagenemnda er etter dette kommet til at kravet om dekning av sakskostnader delvis bør avslås etter forvaltningsloven § 36 første ledd om «partens eget forhold».

Sakskostnader som omhandler brudd på yrkestransportlovgivningen om å overdra drosjeløyve til en annen, tilkjennes i sin helhet, totalt kr. 60.913. For denne delen fikk klager medhold i sin klage av klagenemnda den 27.11.2018.

For den delen av kravet som omhandler brudd på hovedervervsbestemmelsen, finner klagenemnda det nødvendig å foreta en skjønsmessig avkortning av kravet. Denne skjønsmessige avkortningen settes til 1/3 av kravet, følgelig kr. 20.233. Avkortningen begrunnes i at det var avgjørende for klagenemnda ved omgjøringen av tilbakekallsvedtaket at det ble fremlagt ytterligere bevis i saken. Forvaltningen hadde etterspurt dokumentene, men de ble ikke lagt frem av klager i forvaltningsrunden.

Klagenemnda anser utgiftene til advokatbistand tilstrekkelig dokumentert.

Klagenemnda er etter dette kommet til at Ove Laland tilkjennes sakskostnader pålydende kr. 101 380.

Beløpet innbetales fra Bymiljøetaten til advokatfirmaets klientkonto 9537.05.24700. Innbetalingen merkes med «knr. 331660 Laland».

[19/01619]

Sak 6 Krav om sakskostnader etter endring av vedtak til gunst for klager (201806846)

Sendt til sakens parter og faglig sekretariat.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 6

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Votering:

Anbefaling fra sekretariatet ble enstemmig vedtatt.

Etter dette er Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Det tilkjennes dekning for sakskostnader.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Krav om dekning av sakskostnader ble fremmet den 21.10.2019, og er innenfor fristen, jf. forvaltningsloven § 36.

Saken gjelder krav om dekning av sakskostnader etter at Oslo kommunes klagenemnd i sak 523 den 15.10.2019 vedtok å omgjøre Bymiljøetatens vedtak om avvisning av krav om sakskostnader. Bymiljøetaten avviste kravet om sakskostnader, og begrunnet det med at kravet var for sent fremsatt. Klagenemnda ga klager medhold i saken, og ba Bymiljøetaten behandle kravet om sakskostnader.

Det følger av forvaltningsloven § 36 at en part i saken skal tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, når et vedtak blir endret til gunst for parten.

Klagenemndas vedtak av 15.10.2019 innebar en endring i lovens forstand til gunst for klager.

Forvaltningsloven § 36 første ledd stiller krav om at dekningen gjelder vesentlige kostnader. I forarbeidene og i juridisk teori vises det først og fremst til advokatutgifter eller utgifter til sakkyndig hjelp. Klager har i denne saken fremmet et krav om dekning av advokatutgifter, som dermed faller inn under begrepet «vesentlige kostnader».

Dekning av sakskostnader er begrenset til det som «har vært nødvendig for å få endret vedtaket». Det må i denne sammenheng foretas en helhetsvurdering der sakens omfang og vanskelighetsgrad er sentrale skjønnsmomenter, jf. Ot.prp. nr. 3 (1976-77) s. 101. Klagenemnda har etter en skjønnsmessig helhetsvurdering kommet til at sakens kompleksitet tilsier at klagers kostnader har vært nødvendige.

Advokatutgiftene, som utgjør kr. 8.875 ekskl. merverdiavgift, ses dokumentert med tilsammen 4 timer. Klagenemnda anser utgiftene tilstrekkelig dokumentert, og innenfor rammen av det nødvendige og rimelige.

Krav om dekning av sakskostnader i medhold av forvaltningsloven § 36, fremsatt 21.10.2019 fra Advokatfirmaet Hulaas AS, imøtekommes med utbetaling av kr 8.875.

Beløpet innbetales fra Bymiljøetaten til advokatfirmaets klientkonto, kontonr. 9537.05.24700. Innbetalingen merkes med «knr. 331130».

[19/02307]

Sak 7 Klage - Vedtak om avslag på drosjeløyve (201906381)

Sendt til sakens parter og faglig sekretariat.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 7

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Votering:

Anbefaling fra sekretariatet ble enstemmig vedtatt.

Etter dette er Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over avslag på tildeling av drosjeløyve. Klager søkte ved kunngjøringen i 2016, og har stått på Bymiljøetatens ansiennitetsliste siden, men uten godskrevet ansiennitet.

Det følger av yrkestransportforskriften § 37 at ledige løyver skal kunngjøres. Det følger videre av forskriften § 43 første ledd at søker med minst to års ansiennitet som full tids drosjesjåfør i løyvedistriktet har fortrinnsrett til løyve som blir ledig ved at en løyvehaver dør eller opphører med virksomheten. Søkere må også oppfylle krav til god vandel, økonomisk evne, og faglig kompetanse, for å få tildelt drosjeløyve.

På ansiennitetslisten som gjaldt tildeling av løyver per januar 2019, var klager godskrevet 0 år og 0 måneders ansiennitet. Ved brev 17. januar 2019 fikk han mulighet til å dokumentere ansiennitet han hadde opparbeidet etter at denne ansiennitetslisten ble utarbeidet, og slik få muligheten til å bli tildelt drosjeløyve. Klager fikk frist til å sende inn nødvendig dokumentasjon innen 29. januar 2019, men gjorde ikke dette.

Avslaget er begrunnet med at klager ikke sendte inn dokumentasjon innen fristen. Bymiljøetaten har ikke tatt stilling til om innsendt dokumentasjon tilsier at klager oppfyller vilkårene for å få tildelt løyve. Klagenemnda mener at dette uansett ikke er avgjørende for utfallet av saken.

Bymiljøetaten bemerker at ansiennitetsberegningen er en lang og krevende prosess. Etaten har lagt vekt på viktigheten av at fastsatte frister overholdes, og at samtlige søkere gis lik mulighet til å komme med merknader til sine søknader.

Klagenemnda tiltrer etatens vurderinger. Etaten understreket i sitt brev 17. januar 2019 at neste søker ville få tilbud om ledig drosjeløyve dersom de ikke fikk innsendt dokumentasjon eller hørte fra klager innen fristen. Dette burde gi klager en foranledning til å overholde fristen, eller kontakte etaten dersom det ville bli vanskelig å overholde denne. Klager sendte ikke inn den etterspurte dokumentasjonen før vedtak om avslag ble fattet.

Det er mange søkere til ledige drosjeløyver i Oslo, og det er derfor fast praksis at Bymiljøetaten, etter kunngjøring av ledige løyver, utarbeider en ansiennitetsliste som danner grunnlag for tildeling av løyver som blir ledige fram til neste kunngjøring. Beregning av ansiennitet er krevende, og det er derfor viktig at aktørene forholder seg til fastsatte frister. Klagenemnda kan ikke se at dette stiller seg annerledes ved tilbud om etterfølgende beregning av ansiennitet, som det var snakk om i dette tilfellet.

Behovsprøving av antallet drosjeløyver tilsier videre at man bør tilstrebe at det tallet løyver som er satt, er det tallet løyver som er i drift. Klagenemnda er derfor enig med etaten i at det er viktig at frister overholdes, slik at etatens arbeid med tildeling av løyver ikke forsinkes unødvendig.

Søkere til begrensede goder må normalt forholde seg til angitte frister for å kunne bli vurdert til tildeling av det aktuelle godet. Klagenemnda kan ikke se at det er noen særlige grunner i dette tilfellet som taler for oppfriskning av oversittet frist.

Klagenemnda er videre enig med etaten i at det er viktig å sikre likebehandling av søkere. Både hensynet til andre søkere på listen, og effektiv omsetning av ledige løyver, tilsier at det bør opprettholdes en viss framdrift i slike saker.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[19/02363]

Sak 8 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Bjerke (19/10077) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Det vises til egen protokoll unntatt offentlighet.

[20/00030]

Sak 9 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Alna (19/10098) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Det vises til egen protokoll unntatt offentlighet.

[20/00052]

Sak 10 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Stovner (19/10035) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Det vises til egen protokoll unntatt offentlighet.

[19/02365]

Sak 11 Klage - Avslag på søknad om bytte av kommunal bolig - Bydel Nordstrand (19/10072) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Det vises til egen protokoll unntatt offentlighet.

[19/01988]

Sak 12 Klage - Søknad om dagtilbud på dagsenter - Bydel Gamle Oslo (201903506) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Det vises til egen protokoll unntatt offentlighet.

[19/02325]

Sak 13 Klage - Kommunalt frikort (19/10042) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Det vises til egen protokoll unntatt offentlighet.

[20/00084]

Sak 14 Protokoll fra Oslo kommunes klagenemnds møte 21. januar 2020

Saken er ferdigbehandlet.

Oslo kommunes klagenemnd har behandlet saken i møtet 21.01.2020 sak 14

Følgende representanter deltok under behandlingen av saken:

Dag Bayegan-Harlem (A), Berit Sletvold Tetzschner (H), Pål Martin Sand (A)

Protokollen ble godkjent.

Bystyrets sekretariat, Oslo 21.01.2020

Lina Rosenvinge